

המרים את המוראל, מעודד, מי שישב פנים על נמה, ללינגניה נידו המרממות

ולבו הזלם ב"טורים" גבוהים — רק הוא יודע מהו ביטחון עצמי בקונצרט ראשון, ומהו היעדרו... ישנו — אתה מצליח. איננו — זייפת ונכשלת. יוחנן נראה היה כמי שלעולם איננו מתרגש. שהרי, המוסיקה היתה אהבתו, ומה שאוהבים — כלום יש לפחד ממנו?..

בחתונות ובשמחות שונות היה קורץ לי, מעל הבמה וללא כל מעצורים, ונועץ מרפקו, כמרמוז. מה יש? ודאי הבחין בקהל בנערה חיינית (או, כפי שאהב להתבטא: ב"יעלת-חן"). ומיד היה פוצח בחיצצור עליז, כאילו לכבודה של האלמונית יפת-התואר, לכבודה בלבד...

ערב אחד ישבתי לבדי ב"איילה" וניגנתי. הקונצרטו לחצוצרה של יוזף היידן הזקן והטוב — השתפך לו, אדוות-אדוות, מבעד לחלון הפתוח, נשוב רוח הלילה. ניגנתי, ולא רק החלון היה פתוח, גם חושי-השמע, גם לועה של החצוצרה, גם הלב. לפתע נכנס עמרם, הציץ מבעד לדלת הפתוחה-למחצה, ואמר מופתע: — "תמשיך, תמשיך. השבתי שזה יוחנן..."

לזריקת-עידוד שכזו לא פיללתי. הייתי מאושר — —

נני היה טיפוס ה"בלש", כפי שה"חברה" כינוהו, ואף בשטח זה מצאנו תמיד שפה עליזה ומשותפת. כך היה מהרגע הראשון שישבנו ליד אותו שולחן, בחדר-האוכל, ב"מוסד" — צוחקים על המגישה, מבלי שנשמה ברה זו תדע, בכלל, במה המדובר. אף בפעמים בהן הייתי בא הביתה לחופשות מהצבא, היה פוגשני, בערבי שישי לרוב, ובשובבות האופיינית לו, נשען עלי, הופך את צווארון חולצתו כמציג, בחתף, את סמל המשטרה החשאית, ומוסיף בסודיות מעושה: — "אתה מבוקש!" ("...WANTED!").

כשסיפרו לי שהוא "הולך" עם שרה, כמעט ולא הופתעתי. היה זה כל-כך טבעי כשנכנס עמה אלינו, לארוחת-ארבע. וכי למה לא, לעזאזל? לא צעירים? לא יחד?

אחר-כך, באוס-כתף, נכנס באותו "מובן-מאליו" למיתחמי המצרים, מתעתד לפוצץ אותם תותחים שסחטו את נשמתנו, השיריונאים, זה שתים-עשרה שעות רצופות.

— "הנותבים, מימין, אלי! הצנחנים נכנסים לקרב!", הודיע המ"פ בקשר... "להיזהר ולא לירות לשם!"... תותחיה-שיריונים הוסטו לשמאל. לא היה זמן לחשוב על כלום. פעלנו...

הידיעה על מותו, שלו ושל עמרם, השיגתני בפורט-תאופיק. אף-על-פי-כן, נדמה לי שאני עצמי — לא השגתייה. עד היום. אחר-כך כבר הייתי בבית, והתחלתי להבין מה קרה. אם בכלל ניתן להבין, להכיל, יגונות שכאלה — —

